

В ръцете си държа малка, но издадена като бижу, поетична книга, която ви представям в аванс тази неделя в [електронната библиотека](#) на **desebg.com**.

„**Болката на откровението**“ е стихосбирка на поета **Мехмед Карохюсеинов** (1945-1990), който в знак на протест срещу насилствената смяна на имената на турското малцинство в НРБ през 1985 г. се самозапалва.

Премиерата на новото издание ще се състои в четвъртък, 12 ноември 2015 г., от 18 ч. в галерия „Средец“ на Министерството на културата на бул. „Стамболийски“ 17 в София. Съорганизатори на събитието са фондация „Мехмед Карохюсеинов – Мето“ и Министерството на културата.

Казват, че поетите са раними души, защото възприемат света и случващото се в него с особена чувствителност, която претворяват в стихове.

Подобна ранимост и чувствителност строят от поезията на Мехмед Карохюсеинов:

*„Таи се самота във всеки път –
натам отива всичко мое.
Не издържа тленната ми плът
вътрешните суши и порои...”*

Поезията на човека, който се запали срещу „възродителния процес“

Написано от Христо Христов
Неделя, 08 Ноември 2015 14:13

Из „Одисея“, 1966 г.

Роден на 8 октомври 1945 г. в село Севар, област Разград, когато е ученик семейството му се премества в София. Баща на бъдещия поет е писателят Хасан Карахюсеинов (Асен Караханов, псевд. Асен Севарски), който е близък с Георги Джагаров, председател на Съюза на писателите и зам.-председател на Държавния съвет. По ирония Джагаров по-късно става един от идеолозите на „възродителния процес“ в НРБ, подкрепящи Тодор Живков за осъществяването му.

Мехмед Карахюсеинов завършва столичната Руска гимназия и задочно Техникума по полиграфия. Няколко пъти кандидатства в Художествената академия, но без успех (въпреки това не престава да рисува). Записва и следва „Руска филология“ във Великотърновския университет. Работи като печатар в Полиграфическия комбинат, уредник в списание „Нов живот“, строител, осветител в Киноцентъра „Бояна“. Рисува и превежда поезия.

Комунистическата тоталитарна власт не издава стиховете му. Изпратената от поета стихосбирка в издателство „Народна култура“, престоява там пет години, за да му бъде върната с препоръката, че е необходимо да пише за партията и народа.

*„Къде да денем очите си, не знам,
където някъде настъпва мор от глад,
когато подлост, наглост и терор царят,
а ний се мъчим да излезем сухи,
а ние сме бездушни, неми, глухи.“*

Из „Срам“, 1988 г.

Поезията на човека, който се запали срещу „възродителния процес“

Написано от Христо Христов
Неделя, 08 Ноември 2015 14:13

На 1 февруари 1985 г., в разгара на насилствената смяна на имената на турското малцинство в НРБ, в Полиграфическия комбинат, където поетът работи, се свиква партийно събрание, на което е обявено, че в България вече няма турци. Тогава съобщават на Мехмед, че трябва да „върне“ българското си име. На 2 февруари 1985 г., преди да бъде преименуван насила, Мехмед Карахюсеинов се запалва, отказвайки да смени името си.

Инцидентът се случва в малката едностайна семейна къщичка на Витоша край Владая. Случайно преминаващ в близост таксиметров шофьор го вижда и откарва в „Пирогов“.

Поетът, получил над 50% изгаряния, изпада в двадесетдневна кома, но все пак оцелява.

*„След всички тези перипетии
станах като ситно сито.
В душата ми е капнала сълза и свети –
колкото и да е тежък моят дял,
ще го мина честно и открито.“*

Из „Реанимация“, 1985 г.

Докато се бори за живота си в „Пирогов“ Държавна сигурност охранява денонощно болничната му стая и не допуска дори и най-близките му до него, за да не се разчуе за неговия акт на съпротива срещу „възродителния процес“. Въпреки усилията на ДС, новината за самоzapалването на Карахюсеинов е излъчена по радио „Свободна Европа“.

Поезията на човека, който се запали срещу „възродителния процес“

Написано от Христо Христов
Неделя, 08 Ноември 2015 14:13

Христо Христов @ Българска Медиа Академия - Българска Медиа Академия
www.bma.bg